

Кърт Вонегът

Добре дошли в
маймунарника

И така, един майски следобед Пит Крокър, шериф на областта Барнстейбъл, която се простираше върху целия Кейп Код, влезе във Федералната приемна по етичните самоубийства в Хаянис и каза на двете близо двуметрови стюардеси да не изпадат в паника, но имало основания да се вярва, че зловецият празноглавец Били Поета се е насочил към Кейп Код.

Под „празноглавец“ се разбираше човек, който отказва да взема етичните хапчета за контрол над раждаемостта по три пъти на ден. Наказанието за това беше 10 000 долара глоба и десет години затвор.

Това бе по време, когато населението на Земята бе достигнало седемнайсет милиарда човешки същества – твърде много, твърде големи бозайници за такава малка планета. Хората буквално бяха наблъскани като сардели.

Сарделите са малки морски рибки, които се консервират.

Така че Световното правителство бе започнало двустранна атака срещу пренаселването. От една страна насърчаваше етичните самоубийства, което означаваше да отидеш в най-близката Приемна за етични самоубийства и да поискаш стюардесата да те убие безболезнено, докато си лежиш на Баркалонг. От друга страна задължаваше всички да вземат етични контрацептиви.

Шерифът обясни на двете стюардеси, които бяха хубави, корави и високоинтелигентни момичета, че за да се залови Били Поета по всички пътища са поставени патрули и че околността ще бъде претърсена къща по къща. Основният проблем бил, че полицията не знаела как изглежда той. Единствените човешки същества, които са го виждали и познавали лично, били предимно жени и показанията им за ръста, очите, цвета на кожата и теглото му се разминавали фантастично.

– Не е нужно да ви напомням, момичета – продължи шерифът, – че празноглавците са много чувствителни от кръста надолу. Ако Били Поета се появи тук и започне да ви създава неприятности, един ритник на подходящото място ще свърши чудеса.

Имаше предвид факта, че етичните хапчета за контрол над раждаемостта всъщност правеха хората безчувствени от кръста надолу.

Повечето мъже казваха, че чувстват долната си половина като парче студено желязо или дървено блокче. Повечето жени казваха, че чувстват долната си половина като мокър памук или вкисната бира. Хапчетата бяха толкова ефикасни, че бихте могли да завържете очите на някого, да го накарате да изрецитира наизуст Гетисбъргската реч, да го изригате по топките и той да не пропусне нито сричка.

Хапчетата бяха етични, защото не нарушаваха човешката детеродна способност, което би било неестествено и неморално. Хапчетата просто лишаваша секса от всякакво удоволствие.

По такъв начин моралът и науката вървяха ръка за ръка.

Двете стюардеси в Хаянис бяха Нанси Маклуън и Мери Крафт. Нанси беше ягодоворуса. Мери беше блестящо кестенява. Униформата им се състоеше от бяло червило, тежък очен грим, пурпурни прилепнали гащеризони без нищо отдолу и черни кожени ботуши. Заведението им беше малко – разполагаха само с шест места за самоубийство. При добра седмица, например преди Коледа, се случваше да приспят до шейсет души. Правеха го с инжекция.

– Искам да ви уверя, момичета – каза Крокър, – че ситуацията е под контрол. Можете да продължавате работата си както обикновено. Това е всичко.

– Дали е всичко? – попита го Нанси.

– Не разбирам.

– Не чух да казвате, че е тръгнал направо към нас.

Шерифът сви рамене с престомена невинност.

– Все още не сме сигурни в това.

– Според мен всички знаят за Били Поета само едно – че специализира в обезчестяването на Стюардеси от Приемните за етични самоубийства.

Нанси беше девствена. Всички стюардеси бяха девствени. Освен това имаха високи научни степени по психология, също така бяха и квалифицирани медицински сестри. Освен това трябваше да са закръглени и розови и високи най-малко шест фута.

Америка се бе променила в много отношения, но все още не беше възприела метричната система.

Нанси Маклуън се обиди, задето шерифът се опитваше да ги предпази с Мери от пълната истина за Били Поета – сякаш наистина бе възможно да изпаднат в паника, ако я чуеха. Тя му каза това.

– Колко време, според вас, едно момиче ще се задържи на работа в СЕС – имаше предвид Службата по етични самоубийства, – ако се плаши толкова лесно?

Шерифът отстъпи крачка назад и се почеса по брадичката.

– Не много, предполагам – каза той.

– Точно така – отсече Нанси и скъси дистанцията помежду им, като

му даде възможност да вдъхне аромата на дланта ѝ, изправена в готовност за каратистки удар. Всички стюардеси бяха специалистки по джудо и карате. – Ако искате да разберете колко сме безпомощни – продължи тя, – само тръгнете към мен и ми кажете, че сте Били Поета.

Шерифът поклати глава и пусна стъклена усмивка.

– Предпочитам да не го правя.

– Това е най-умното от всичко, което казахте досега – кимна Нанси и му обърна гръб, а Мери се засмя. – Ние не сме уплашени. Ние сме ядосани. Дори не това. Не си струва. Ние сме отегчени. Какво по-отегчително от това да измине такова голямо разстояние и да дойде тук само, за да... – тя не довърши. – Просто е абсурдно.

– Аз не съм толкова ядосана на него самия – намеси се Мери, – колкото на жените, които са му позволили да го направи с тях, без съпротива... Които са го оставили да го направи, а след това не са успели да кажат на полицията как изглежда... При това стюардеси от службата!

– Някои не са поддържали уменията си по карате на ниво – добави Нанси.

Не само Били Поета изпитваше влечение към стюардесите от приемните за етични самоубийства. Всички празноглавци бяха такива. Лишени от разум, поради невземане на хапчетата, обзети от сексуална лудост, те си мислеха, че белите устни, големите очи и прилепналите по телата дрехи и ботушите на стюардесите не нашепват нищо друго освен секс, секс, секс.

Разбира се, истината бе, че никоя стюардеса не мислеше за секс.

– Ако Били следва обичайната си практика – каза шерифът, – най-напред ще изучи навиците ви и околността. След това ще избере една от вас и ще ѝ изпрати мръсно стихотворение по пощата.

– Очарователно – отбеляза Нанси.

– Имаме сведения, че понякога използва и телефона.

– Каква смелост – отбеляза Нанси. Тя забеляза над рамото на шерифа, че пощальонът пристига.

Над едно от отделенията за умиране, а за него отговаряше Нанси, светна синя лампа. Човекът вътре искаше нещо. В момента всички останали отделения бяха свободни.

Шерифът попита дали е възможно човекът вътре да е Били Поета и Нанси отвърна:

– Ако е той, ще му счупя врата с палец и показалец.

– Лукав дядко е – каза Мери. Под „лукав дядко“ се разбираше всеки старец, хитър и склерозирал, който си спомняше миналото с часове, преди да позволи на стюардесата да го приспи.

Нанси изпъшка.

– Цели два часа се чудим какво да е последното ястие.

Тогава влезе пощальонът и донесе само едно писмо. Беше адресирано до Нанси и бе написано с размазан молив. Докато го отвори, тя стана великолепна в гнева и отвращението си, защото се досети, че най-вероятно е някаква помия от Били Поета.

Оказа се права. Вътре имаше стихотворение. Не беше оригинална творба, а песничка от стари времена, чиито думи придобиваха нов смисъл след като етичният контрол над раждаемостта бе станал универсален. Ето я, отново, изписана с размазан молив:

„Разхождайки се нощем в парка
по задниците пляскаме
ний статуите жарко.
Щом шърмановата кобила може да го отнесе,
защо не и ти?“

Нанси влезе в клетката за самоубийство, за да види какво иска лукавият дядко. Той лежеше на ментовозеления Баркалонг, на който през годините преди него бяха умрели в мир стотици други. Още проучваше менюто, предлагано от „Хауърд Джонсън“, намиращ се в съседство, и потропваше в такт с музиката от радиоточката, монтирана на лимонено-жълтата стена. Стената беше от талашит. Имаше един прозорец с решетки и щори.

До всяка приемна за етични самоубийства имаше закувалня „Хауърд Джонсън“ и обратно. Всички закувални „Хауърд Джонсън“ имаха оранжеви покриви, а Приемните за етични самоубийства – червени, но и двете бяха правителствени учреждения.

Освен това практически всичко беше автоматизирано. Нанси, Мери и шерифът бяха щастливци, защото имаха работа. Повечето хора нямаха. Средностатистическият гражданин се мотаеше из къщи и гледаше телевизия, която също беше правителствена. На всеки петнайсетина минути телевизията го подканяше да гласува интелигентно, да посещава църква по свой избор, да обича ближния си и да спазва законите – или да посети най-близката Приемна за етични самоубийства, за да се увери колко дружелюбни и разбиращи са стюардесите.

Лукавият дядко беше нещо като рядкост, защото възрастта му личеше – беше плешив, трепереше, по ръцете му имаше старчески петна. Повечето хора приличаха на двайсет и двегодишни, благодарение на противостаростните инжекции, които им биеха два пъти в годината. Фактът, че този старец изглеждаше стар бе доказателство, че инжекциите са били създадени след като сладката птица на младостта му бе отлетяла.

– Решихме ли най-после каква ще е прощалната ни вечеря? – попита го Нанси. Тя долови заядливост в собствения си глас, почувства, че издава колко изнервена е от Били Поета и отегчена от стареца. Засрами се, защото това беше удивително непрофесионално от нейна страна. – Телешките котлети са много вкусни.

Възрастният мъж вдигна глава. С егоистичната лукавост на второто детство, той я улови в непрофесионализъм, в нелюбезност и смяташе да я накаже за това.

– Не ми говорите кой знае колко дружелюбно. Ако не се лъжа, стюардесите би трябвало да са много дружелюбни. Би трябвало да ми е приятно да дойда на това място.

– Извинете ме – отвърна Нанси. – Ако съм ви се сторила недружелюбна, това няма нищо общо с вас.

– Помислих си, че съм ви отегчил.

– Не, не, няма такова нещо – отвърна тя живо. – Сигурна съм, че знаете много интересни неща от историята. – Наред с другото, лукавият дядко твърдеше, че познавал Дж. Едгар Нейшън, аптекарят от Гранд Рапидс, бащата на етичния контрол над раждаемостта.

– Ами тогава изглеждайте заинтригувана – смъмри я той. Би могъл да си позволи всякакви безсрамия. Цялата работа беше в това, че можеше да си тръгне, когато пожелае, до момента, в който поиска иглата – и трябваше той да я поиска. Такъв бе законът.

Изкуството на Нанси и на всяка друга стюардеса се състоеше в това да се погрижи доброволците да не си отидат, търпеливо да ги увещава, агитира и ласкае през цялото време.

Така че Нанси трябваше да седи в клетката и да се преструва на възхитена от свежестта на локумите, които разтяга старецът, въпреки че вече всички знаеха тази история – за това как Дж. Едгар Нейшън открил етичния контрол над раждаемостта.

– И през ум не му минавало, че един ден хапчетата му ще бъдат давани на хора – каза лукавият дядко. – Идеята му била да въведе морал сред маймуните от зоологическата градина в Гранд Рапидс. Знаехте ли

това? – попита той разпалено.

– Не, не, не го знаех. Колко интересно.

– Един Великден той отишъл на църква с единайсетте си деца. Денят бил толкова приятен, а църковната служба толкова хубава, че решили да отидат в зоологическата градина. Настроението им било толкова приповдигнато, че им се струвало, че ходят в облаците.

– Хъм. – Току-що описаната сцена бе взета от телевизионната пиеса, която показваха всеки Великден.

Лукавият дядко вмъкна себе си в сцената и разказа как побърбрил със семейство Нейшън, точно преди то да посети маймуните.

– „Добър ден, господин Нейшън – казах му аз. – Хубава сутрин.“ „Добър ден и на теб, Хауърд – отговори ми той. – Само на Великден човек може да се почувства така чист и прероден, да се едini с Божиите намерения.“

– Хъм – Нанси чу изнервящото звънене на телефона, което едва долиташе през звукоизолираната врата.

– Та отидохме заедно до маймунарника и какво мислите, че видяхме?

– Не мога да си представя. – Някой вдигна слушалката.

– Видяхме една маймуна да си играе със срамните си части!

– Не!

– Да! И Дж. Едгар Нейшън толкова се разстрои, че веднага се прибра у дома, за да разработи хапчето, което да накара маймуните напролет да не правят неща, неподходящи за очите на едно християнско семейство.

На вратата се почука.

– Да? – извика Нанси.

– Нанси? – обади се Мери. – Търсят те по телефона.

Когато Нанси излезе от клетката за самоубийства, завари шерифът пискливо да се задушаваше от пристъпи на полицейски възторг. Телефонът се подслушваше от агенти, скрили се в „Хауърд Джонсън“. Смятаха, че се обаждат Били Поета. Бяха засекли откъде и полицаите вече се бяха отправили натам, за да го арестуват.

– Задръж го колкото се може повече! – прошепна шерифът на Нанси и ѝ подаде слушалката, сякаш беше къс чисто злато.

– Да? – обади се Нанси.

– Нанси Маклуън? – каза мъжки глас. Беше преправен. Сякаш говореше през казу. – Обаждам се от името на наш общ приятел.

– О!?

- Помоли ме да ви предам нещо.
- Разбирам.
- Едно стихотворение.
- Добре.
- Готова ли сте?
- Да. – Нанси чу как воят на сирените се усилва в телефонната слушалка.

Мъжът също би трябвало да ги е чул, но въпреки това изрецитира стихотворението, без никакви емоции. Ето го:

Накисни се в балсам,
че ето, иде насам
демографският взрив
на един-единствен човек.

Хванаха го. Нанси чу всичко – тропането, боричкането, крясъците и ръмженето.

Потиснатостта, която изпита след като затвори, беше хормонална. Храброто ѝ тяло се бе подготвило за битка, която нямаше да се състои.

Шерифът излетя от приемната за етични самоубийства така изпълнен с нетърпение да види престъпника, за чието залавяне бе спомогнал, че от джоба на шлифера му изпадна някакъв лист.

Мери го взе и извика след него. Той спря за миг, извика в отговор, че листът вече не е важен и я попита дали не би искала да дойде и тя. Двете момичета заспориха и накрая Нанси убеди Мери да отиде, като ѝ каза, че тя не се интересува от Били Поета. Мери тръгна и небрежно ѝ подаде листа.

Оказа се, че това е фотокопие на някои от стихотворенията на Били, които той е изпращал на други стюардеси. Нанси прочете първото. То се основаваше до голяма степен на един странен страничен ефект от хапчетата за етичен контрол над раждаемостта – освен всичко друго, те караха хората да пикаят синьо. Стихотворението беше озаглавено: „Какво каза пълноглавецът на стюардесата“ и беше следното:

Вълна не предох, семена не сях,
заради хапчето не изпаднах във грях.
Обичах тълпите, вонята, шума,
тюркоазено синя бе мойта пикня.

Под покрив оранжев похапвах си аз
и летях напред с пълна газ.
А днес дошъл съм под покрив червен,
за да изпия живота си синьозелен.

Стюардесо девствена, посланичко на смъртта!
Красив е животът, но несравним с твоята красота!
Тъгувай за моя, ти прелестна жена,
защото пуска само синкава вода.

– Никога ли не сте чувала как Дж. Едгар Нейшън е открил етичния контрол над раждаемостта? – попита Лукавия дядко дрезгаво.

– Никога – излъга Нанси.

– Мислех, че всички знаят историята.

– За мен беше нещо ново.

– След като Нейшън сложи в ред маймунарника, мястото заприлича на Върховния съд на Мичиган. Междувременно в Обединените нации се вихреше криза. Хората, които разбираха от наука, казваха, че човечеството трябва да престане да се размножава толкова много, а хората, които разбираха от морал, твърдяха, че обществото ще рухне, ако сексът се използва единствено за удоволствие.

Лукавият дядко стана от Баркалонга си, отиде до прозореца и раздалечи щорите, за да погледне навън. Гледката закриваше един огромен термометър, висок десет метра, обърнат към улицата. На скалата му бяха градуирани хората в милиарди – от нула до дваисет. Ролята на живак играеше лента от прозрачна червена пластмаса. Тя показваше колко жители има Земята. Близо до долния край имаше черна стрелка, която показваше колко би трябвало да са те, според учените.

Лукавият дядко гледаше към залеза през прозрачната лента и щорите, така че лицето му бе прорязано от сенки и червено.

– Кажете ми – проговори той след малко, – след като умра с колко ще спадне термометърът? С един фут?

– Не.

– Инч?

– По-малко.

– Знаете какъв е отговорът, нали? – попита той и се обърна към нея. Старческата сенилност изчезна от гласа и погледа му. – Един инч от термометъра се равнява на 83 333-а души. Знаете го, нали?

– Може би... може би сте прав. Но според мен, не бива да гледаме

на нещата по този начин.

Той не я попита по кой начин би трябвало да гледат на нещата. Вместо това ѝ обясни нещо съвсем друго.

– Ще ви кажа една истина. Аз съм Били Поета, а вие сте много красива.

С едната си ръка той извади от джоба си къс револвер. С другата свали плешивината и сбръчканото си чело, които се оказаха гумени. Видът му стана като на двайсет и двегодишен младеж.

– Когато всичко това свърши, полицаите ще искат да знаят как изглеждам – каза той на Нанси и се усмихна злобно. – В случай, че не ви бива да описвате хора, а е изненадващо колко много жени са такива:

Аз съм с пет фута и два инча ръст,
със сини очи
и кестенява коса до раменете –
неземен мъж,
пълнен със хъс,
според дамите – истински връх.

Били беше с десет инча по-нисък от Нанси и с десетина килограма по-лек. Тя му каза, че няма никакъв шанс да успее, но се заблуждаваше. Предишната нощ Били бе развинтил решетките на прозореца и я накара да скочи навън, а след това да се спусне в шахтата на канализацията, скрита от улицата зад големия термометър.

Поведе я през каналите на Хаянис. Знаеше къде отива. Имаше електрическо фенерче и карта. Нанси трябваше да ходи пред него, а сянката ѝ танцуваше гротескно в краката ѝ. Опита да се ориентира къде се намират спрямо истинския свят горе. Позна, когато минаха под „Хауърд Джонсън“, заради шумовете, които дочу. Машините, които приготвяха и сервираха храната, бяха безшумни, но това караше хората, хранещи се в заведението, да се чувстват твърде самотни, така че архитектите бяха предвидили звукови ефекти, наподобяващи кухня. Това чу Нанси – магнетофонен запис на дрънкане на чинии и прибори, смях на негри и пуерториканци.

След това изгуби ориентация. Били не говореше, ако се изключат кратките команди „наляво“, „надясно“ или „Не прави глупости, Юнона, или ще пръсна голямата ти шибана глава на парчета“.

Само веднъж поведоха нещо като разговор – започна го Били, той го и завърши.

– Как може момиче със задник като твоя да продава смърт? – попита той отзад.

Тя се осмели да спре.

– Не мога да отговоря на такъв въпрос. – Беше уверена, че е в състояние да му даде такъв отговор, че свят да му се завие.

Но Били я бутна да върви напред и пак я предупреди, че може да пръсне шибаната ѝ глава.

– Ти не искаш да чуеш отговора ми – реши да го подразни тя. – Страх те е от него.

– Никога не слушам какво ми говори една жена, докато не премине действието на хапчетата – отвърна Били подигравателно.

Значи това беше планът му – да я държи в плен най-малко осем часа. След толкова време изчезваше ефектът от хапчето.

– Това е глупаво.

– Жената не е жена, докато е под влияние на хапчето.

– Наистина си в състояние да накараш една жена да се чувства като предмет, а не като личност.

– За това ще благодариш на хапчето.

Под Голям Хаянис, в който живееха 400 000 сардели, 400 000 човешки същества, имаше осемдесет мили канали. Нанси изгуби представа за времето там долу. Когато най-после Били обяви, че са пристигнали, където трябва, тя имаше чувството, че е минала цяла година.

Реши да изпита това странно чувство, като ошипа бедрото си, за да почувства какво ще каже химическият часовник на тялото ѝ. Бедрото ѝ все още бе изтръпнало.

Били я накара да се изкачи по стълба от метални скоби, забити във влажна зидария. Отгоре се виждаше кръг от нездрава светлина. Оказа се, че това е луната, която се виждаше през пластмасовата повърхност на един огромен прозрачен купол. Нямахте нужда Нанси да задава типичния за всички жертви въпрос: „Къде съм?“ На Кейп Код имаше само един такъв купол – намираше се на пристанището на Хаянис и в него се помещаваше музеят на Кенеди.

Музеят бе посветен на живота през по-разкошни времена. Беше затворен. Отваряха го само през лятото.

Каналът, през който излязоха Нанси и Били, се намираше сред голяма площ от зелен бетон, която показваше къде е била моравата пред къщата на Кенеди. На зеления бетон, пред допотопните дървени къщи,

се намираха статуите на четиринайсетимата Кенеди, които са били президенти на Съединените световни щати. Играеха американски футбол.

Между другото, по времето, когато отвлякоха Нанси, президент на Света беше една бивша стюардеса от Службата за етични самоубийства на име „Мама“ Кенеди. Нейната статуя нямаше да се появи на игрището за американски футбол. Името ѝ наистина беше Кенеди, но тя не беше истинска. Хората намираха, че няма стил, че е проста. На стената в кабинета ѝ висеше табела: „НЕ Е НЕОБХОДИМО ДА СТЕ ЛУД, ЗА ДА РАБОТИТЕ ТУК, НО ВСЕ ПАК ПОМАГА“. И още една: „МИСЛИ!“ И още една: „НЯКОЙ ДЕН ЩЕ СЕ НАЛОЖИ ДА ТРЯБВА ДА СЕ ОРГАНИЗИРАМЕ“.

Кабинетът ѝ беше в Тадж Махал.

Преди да пристигне в музея на Кенеди, Нанси бе уверена, че рано или късно ще изпотроши всички кости от дребното тяло на Били, дори, че ще го застреля със собствения му пистолет. Нищо не ѝ пречеше да направи всичко това – смяташе го за по-отвратителен от насмукал се с кръв кърлеж.

Не от състрадание промени мнението си. Промени го, защото разбра, че Били има банда. Когато излязоха от канала, около него имаше осем души – по равно мъже и жени, с нахлузени върху главите чорапи. Именно жените уловиха Нанси за раменете и ѝ казаха да запази спокойствие. Бяха високи колкото нея и я държаха така, че да ѝ причинят невъобразима болка, ако се наложи.

Нанси затвори очи, но това не ѝ попречи да достигне до очевидния извод – тези перверзни жени бяха нейни сестри от Службата за етични самоубийства. Това толкова я разстрои, че тя не можа да се въздържи да не попита силно и с горчивина:

– Как можахте да нарушите клетвата си!?

Усети невъобразима болка, преви се на две и се разплака.

Когато отново се изправи, искаше ѝ се да каже още много неща, но предпочете да мълчи. Зачуди се какво ли е накарало тези стюардеси да се обърнат срещу всякакво човешко приличие. Празноглавството не би могло да го обясни изцяло. Сигурно ги бяха и дрогирали освен това.

Нанси си припомни всички ужасни препарати, за които бе учила в училище и реши, че тези жени са вземали най-лошия от всички тях. Този препарат, както ѝ бяха казали учителите, бил толкова силен, че дори човек, безчувствен от кръста надолу, правел секс непрекъснато и с

ентузиазъм само след една чаша от него. Това трябваше да е отговорът – тези жени бяха пили джин.

Заведоха Нанси в средната дървена къща, която беше тъмна като останалите, и тя чу как мъжете съобщават новините на Били. Именно в тези новини тя долови първия лъч на надежда. Може би скоро щяха да я спасят.

Членът на бандата, който се бе обадил така безсрамно на Нанси, бе убедил полицаите, че е Били Поета, а това беше лошо за нея. Полицаите все още не знаеха, че тя е изчезнала – както казаха двама мъже на Били, – а Мери Крафт е получила телеграма от името на Нанси, че тя спешно е заминала за Ню Йорк по някакъв семеен въпрос.

Ето в кое Нанси зърна лъча на надеждата – Мери знаеше, че тя няма семейство в Ню Йорк. Нито един от 63 000 000 жители на града не й беше роднина.

Бандата беше деактивирала алармената инсталация против крадци в музея. Освен това бяха срязали много от въжетата и веригите, предназначени да пречат на посетителите да пипат ценните предмети. Не беше трудно да се досетиш кой ги е срязал – единият от мъжете беше въоръжен с жестоки на вид ножици за метал.

Вкараха Нанси в една слугинска стая на горния етаж. Мъжът с ножицата срязва веригата, която ограждаше тясното легло. Сложиха я в него, двама мъже я задържаха да не мърда, а една жена й би инжекция, за да изгуби съзнание.

Били Поета бе изчезнал.

Докато Нанси заспиваше, жената със спринцовката я попита на колко години е.

Нанси бе изпълнена с решимост да не отговаря, но откри, че наркотикът прави невъзможно да не го направи.

– Шейсет и три – каза тя.

– Как ли се чувства една девственица на шейсет и три?

Нанси чу собствения си отговор, сякаш през някаква виолетова мъгла. Отговорът я изуми, искаше й се да протестира, че той не е неин.

– Глупашки – заяви тя.

След миг отвори уста и с надебелял глас попита жената:

– Какво имаше в спринцовката?

– Какво имаше в спринцовката ли, сладурче? Наричат го серум на истината.

Когато Нанси се събуди, луната бе залязла, но все още беше нощ. Завесите бяха спуснати и гореше свещ. Тя никога досега не бе виждала свещ.

Събуди я един сън с комари и пчели. Комарите и пчелите бяха изчезнали. Птиците също. Нанси сънува, че милиони насекоми жужат около тялото ѝ от кръста надолу. Не я жилеха или хапеха. Правеха ѝ вятър с крилатата си. Нанси бе празноглавка.

Заспа отново. Когато се събуди следващия път, три жени, все още с чорапи на главите, я водеха към банята. Някой вече се бе къпал в нея и беше пълна с пара. На пода се виждаха нечии мокри стъпки и ухаеше на сапун от борови иглички.

Волята и интелигентността ѝ се възвърнаха, след като се изкъпа, напарфюмира и облече в бяла нощница. Когато жените отстъпиха назад, за да ѝ се възхитят, тя каза тихо:

– Сега може да съм празноглавка, но това не значи, че мисля като такава или че ще се държа като такава.

Никой не възрази.

Свалиха Нанси на долния етаж и я изведоха от къщата. Тя очакваше отново да я накарат да влезе в някой канал. Това би било прекрасно място, където да я изнасили Били – долу в канализацията.

Само че я преведоха през зеления бетон, където е била тревата, след това през жълтия бетон, където е бил плажът и най-накрая през синия бетон, където е било пристанището. Там имаше двайсет и шест яхти, принадлежали на различните представители на рода Кенеди, потопени до ватерлинията в синия бетон. Въведоха я в най-старата от тях, „Мерлин“, принадлежала на Джоузеф П. Кенеди.

Зазоряваше се. Тъй като навсякъде около музея се издигаха небостъргачи, щеше да мине доста време, преди слънчевите лъчи да докоснат микрокосмоса под прозрачния купол.

Преведоха я през каюткомпанията и застанаха пред вратата на предната каюта. Жените с жестове ѝ обясниха, че трябва да слезе по петте стъпала към нея сама.

Нанси замръзна за миг. На мостика имаше две статуи в естествен ръст. На руля беше Франк Уиртанен – истинският капитан на „Марлин“. До него стоеше неговият син и първи помощник, Карли. Те не обръщаха никакво внимание на Нанси. Бяха вперили погледи напред към синия

бетон.

Нанси, боса и по тънка бяла нощница, слезе смело в предната каюта, която бе осветена със свещи и ароматизирана с боров парфюм. Затвориха вратата след нея и я заключиха.

Чувствата, обзели Нанси и старинното обзавеждане на каютата бяха толкова объркани, че в началото тя не успя да отдели Били Поета от обстановката – от махагона и оловното стъкло. След това го съзря в далечния край – беше се облегнал на стената. Облечен бе в алена копринена пижама с широка яка. На гърдите на Били се виждаше голям, гърчещ се златен дракон. Той дишаше огън.

В контраст с обстановката и облеклото си, Били носеше очила, а в ръцете си държеше книга.

Нанси спря на последното стъпало и се улови за ръкохватките в каюткомпанията. Оголи зъбите си и изчисли, че ще са необходими десетина мъже с телосложението на Били, за да я покорят.

Между тях имаше голяма маса. Нанси бе очаквала в каютата да има легло, вероятно с форма на лебед, но „Марлин“ беше лодка за дневни пътувания. Каютата беше всичко друго, но не и будоар. Предразполагаше към сладострастие колкото трапезарията на някой дребен буржоа от Ейкърън, Охайо, около 1910 година.

На масата гореше свещ. Имаше кофа с лед, две чаши и бутилка шампанско. Шампанското бе също толкова незаконно, колкото и героина.

Били свали очилата си, усмихна ѝ се стеснително, срамежливо и каза:

- Добре дошла.
- По-близо от това няма да дойда.
- Там, където сте, сте много красива.
- Какво трябва да кажа в отговор? Че си страхотен хубавец? Че изпитвам непреодолимо желание да се хвърля в мъжествените ти ръце?
- Ако искате да ме направите щастлив, несъмнено трябва да постъпите точно така. – Каза го смутено.
- Ами моето щастие?
- Въпросът изглежда го озадачи.
- Нанси... та нали за това става дума!
- Ами ако моята представа за щастие не съвпада с твоята?
- А каква, според вас, е моята представа?
- Нямам намерение да се хвърля в ръцете ти, нямам намерение да пия от тази отрова, нямам намерение да помръдна оттук, освен ако

някой не ме принуди със сила – отсече Нанси. – Така че представата ти за щастие ще се окаже осем души, които да ме държат неподвижно върху масата, докато ти храбро държиш насочен към главата ми зареден пистолет... и правиш каквото искаш. Само така може да стане, така че повикай приятелите си и приключвай!

Което той и направи.

Не й причини болка. Дефлорира я с медицинска прецизност, която й се стори зловеща. След като свърши, видът му не беше дързък или горд. Точно обратното – чувстваше се ужасно потиснат.

– Повярвай ми – каза й той, – ако имаше друг начин...

Тя му отговори с каменна гримаса... и с безмълвните сълзи на унижението.

Помощниците на Били Поеа освободиха от стената една койка, не по-широка от рафт за книги, и тя позволи да я положат на нея. Отново остана сама с Били. Колкото и едра да беше – като контрабас върху тесния рафт – сега се чувстваше дребна. Завиха я с някакво протрито одеяло от военния резерв. Нейна идея беше да дръпне един ъгъл от него, за да скрие лицето си.

По звуците се досети какво прави Били, а то не беше много – седеше до масата, от време на време въздишаше, от време на време сумтеше и прелистваше страниците на книгата. Запали пура и миризмата й започна да се процежда под одеялото. Били пое дим и започна да кашля, кашля, кашля.

Когато кашлицата замря, Нанси заговори с ненавист изпод завивката:

– Ти си толкова силен, толкова властен, толкова здрав. Трябва да е прекрасно да си така мъжествен.

Били само въздъхна при тези думи.

– Аз не съм типична празноглавка – продължи тя. – Това, което направи, не ми хареса никак.

Били изсумтя, прелисти страница.

– Предполагам, че всички други жени са го харесали. Било им е недостатъчно.

– Не.

Нанси откри лицето си.

– Как така „не“?

– И те бяха като теб.

Това накара Нанси да се изправи и да се втренчи в него.

– Жените, които ти помогнаха тази вечер...

– Е?

– С тях си постъпил, както постъпи с мен, нали?

Той не вдигна очи от книгата.

– Точно така.

– Тогава защо не те убиха, вместо да ти помагат?

– Защото разбират – отвърна Били и добави благо: – Те са благодарни.

Нанси стана от леглото, приближи се до масата, улови се за ръба ѝ, наведе се към него. И му каза натъртено:

– Аз не съм благодарна.

– Ще бъдеш.

– И как точно ще се случи това чудо?

– С времето – отвърна Били.

Той затвори книгата, изправи се. Нанси изпадна се почувства объркана от магнетизма му. Някак си Били отново държеше положението в ръцете си.

– Това, което преживя, Нанси – обясни ѝ той, – е типична първа брачна нощ на порядъчно момиче отпреди сто години, когато всички са били празноглавци. Разбира се, тогава младоженецът не е имал помощници, защото най-често младоженката не е искала да го убива. Иначе, обаче, нещата са били почти същите. Това е пижамата, която пра-прадядо ми е носел през първата си брачна нощ в Ниагара Фолз. – Според неговия дневник, младата му съпруга плакала цяла нощ и повърнала два пъти. С времето обаче, се превърнала в сексуален ентусиаст.

Сега беше неин ред да отговори, като не отговори. Разбра думите му. Уплаши се, след като толкова лесно схвана, че от неприязън в началото, желанието за секс може да нараства и нараства.

– Ти си много типична празноглавка – продължи Били. – Ако сега се осмелиш да се замислиш, ще си дадеш сметка, че си ядосана, защото съм твърде лош любовник, а освен това съм и такъв смешен на вид смотаняк. Отсега нататък не можеш да не мечтаеш за партньор, истински достоен за Юнона като теб. И ще го откриеш – висок, силен и нежен. Движението на празноглавите се разраства с всеки изминал час.

– Но... – започна Нанси и млъкна. Погледна към изгряващото слънце през илюминатора.

– Какво, но?

– Светът днес е в това състояние, заради празноглавието в по-стари

времена. Не разбираш ли? – Говореше умопително. – Светът повече не може да си позволи да прави секс.

– Разбира се, че може – възрази Били. – Не може да си позволи само да се размножава.

– Тогава защо са тези закони?

– Това са лоши закони – каза той. – Ако се върнем назад в историята, ще видим, че хората, които най-много са искали да управляват, да правят закони, да прилагат закони, да казват на всекиго какви иска да са нещата тук, на Земята Всеомогъщия Бог... тези хора винаги са прощавали на себе си и на приятелите си всичко. Но са били абсолютно отвлечени от естествената сексуалност на обикновените мъже и жени.

Не знам защо е така. Това е един от многото въпроси, които ми се иска някой да зададе на машините. Знаем едно – триумфът на това отвращение и ужас сега е пълен. Почти всички мъже и жени се чувстват като нещо, което котката е довякла от улицата. Единствената сексуална красота, която един мъж днес може да види, е в жената, която ще го убие. Сексът е смърт. Ето ти едно злокобно равенство – сексът е смърт. Коего трябваше да се докаже.

Така че, виждаш, Нанси – продължи Били, – посветих тази нощ, а и много други преди нея, на усилията си да възстановя известно количество невинно удоволствие на този свят, който е победен на удоволствия, отколкото би трябвало.

Нанси седна безмълвно и наведе глава.

– Ще ти кажа какво направил пра-пра-дядо ми на сутринта, след първата си брачна нощ.

– Не мисля, че искам да го чуя.

– Няма никаква жестокост. По-скоро е нежно.

– Може би точно затова не искам да го чуя.

– Прочел на жена си едно стихотворение – Били взе книгата от масата. – В дневника му пише кое е то. Тъй като не сме съпруг и съпруга и може да не се видим много, много години, бих искал да ти го прочета, за да знаеш, че съм те обичал.

– Моля те, недей... Няма да издържа.

– Добре. Ще оставя книгата тук и ще отбележа мястото, в случай че поискаш да го прочетеш по-късно. Ето началото:

Как те обичам? Да видим.

Обичам те до дълбините, ширините, висините,

които моята душа достига, щом чувства се незрима

в името на Съществуото и Блаженството неизразимо.

Върху книгата Били сложи едно флаконче.

– Освен това ти оставям тези хапчета. Ако вземаш по едно на месец, никога няма да имаш деца. И въпреки това ще си празноглава.

Той си тръгна. Всички си тръгнаха, освен Нанси.

Когато най-накрая тя вдигна очи към книгата и флакончето, видя, че на него има етикет. Ето какво пишеше на етикета: ДОБРЕ ДОШЛИ В МАЙМУНАРНИКА.

КРАЙ

© 1968 Кърт Вонегът
© 1994 Владимир Германов, превод от английски

Kurt Vonnegut
Welcome to the Monkey House, 1968

Източник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/1278>]